

ЦРНО МЛЕКО

Ти се појавуваш од зад сцената, а јас се појавувам од зад кошмарите, насмеан небаре војната не го изела брат ми, а во тие денови, кога моите пријатели Сиријци умираа измачувани, моите пријатели Европејци нежно се повлекуваа од мојата рана која ги гребна нивните бели животи и никако не се прилагоди да ги прифати западните критериуми за тоа што ја сочинува болката.

Во тие денови ти ги шепотев на уво нештата што маж ѝ ги шепоти на жена додека ја јаде, и во истиот тој простор-време каде што ти мирно спиеше како езеро во северот од Шведска, војната седеше на работ од мојот кревет небаре ми беше сопруга, а стиховите од Куранот коишто морав да ги научам напамет кога учителот во основно ме натепаша беа единственото нешто што ми помагаше да заспијам. Боже господе, волкот ми изеде делче од срцето, а бурињата бомби ми го уништија бележникот. Боже господе, волкот ме изеде навистина, не метафорички, а Медитеранот ми ја удави водата. Јас сум тој што порано „одеше по земјава радосен“, како што вели во Куранот, но ми ги украдоа пријателите и ги самоубија¹ во Дамаск, а чашата со вода што ми ја гасеше жедта ја скршија. Поети ги наследиле моите прсти, моите пријатели станаа спомени, друмски разбојници по веќе блокирани друмови, мислам на автопати помеѓу градови сардисани од глад и адреналин, и во истиот простор-време каде што уживав раскошен живот во далечниот север од Европа во држава што има 97,500 езера со слатка вода, мајка ми ми вели дека е жедна, а јас се потсетувам на романот *Странецот* ... и се трудам да не се сеќавам на Алберт Ками.

Насмеан небаре војната не го изела брат ми
Ја искачувам планината Кармил како лозница
За да се појавам до тебе на семејната фотографија
А ти стоиш до мене полна со горчина како горката вистина
И топла како куршум
И долга како неделен ден.
Жена со сеќавање изрешетано со дупки
Низ кои моето срце се излева во облик на пеперутка
Кога и да помислам легални мисли за неа
Моето срце одбива да се покори на исламскиот закон
А поезијата одбива да ми се потчини и повторува ветви метафори од класични поети
Банката одбива да ми даде заем за да си купам коњ
Воените водачи одбиваат да станат мировни водачи
Децата одбиваат да си играат со мене додека поминувам низ маалото
Оти родителите ги предупредиле за туѓинци

¹ Поетот го исковал „самоубие“ како преносен глагол на арапски, иако, како и во македонскиот јазик, не постои во таа форма. Настојува истото да се зачува и во преводот зашто тоа очудување го претставува големиот број луѓе од Сиријската опозиција убиени од режимот, за кои потоа режимот тврдел дека се самоубиле.

Јас нема да ги учам моите деца да се плашат од туѓинци
Оти и јас сум еден од нив
Нема да им речам не зборувајте со чуднион човек
Оти тој човек сум јас
Јас сум туѓинецот кој изгуби рака во војната
Вдовецот чија сопруга не е мртва
Мигрантот кој не се удави во Медитеранот
Верникот кој те бакна покрај сидот на џамијата
Па шеикот трепереше додека се молеше уплашен од божјиот гнев
Бегалецот кој го бараа
И чии спомени ги најдоа скриени помеѓу итрите одговори
Јас сум тој што те љубеше дивјачки
И те бакнуваше без да разликува помеѓу твоето лице и тишината
Околу твојата кука завивам како повреден волк
И во твојата катран црна ноќ светам бледо лилаво како жарче од цигара во
мракот
Кога и да го изговорам твоето име срцето ми пропелтечува
Небаре повторно се раѓам од матката на мајка ми
Небаре те допирам за слабината со раката што ја изгубив
Кога и да поминам со јазикот врз твојата кожа мојата песна се сопнува
Кога и да е
Но го допирам твојот врток за да го навлажнам моево срце кое распукало од
суша
Кога и да е
Но го пијам твојот глас кој е навлажнет со вода за жедта да не ме убие
Но

Моите отпечатоци што ги најдоа на твојата кожа, твојата крв што ми ја
наводени десната рака, волците што загризуваат кон мојата слабина кога ќе ти
го намирисам гласот, зеленото што ти капе од раката разранета од розата, мојот
јазик што ти го изговара името на класичен арамејски, моите крстозбори во
тебе. Како се миев во вино пред да те допрам, како ме фаќаа стражарите кај што
го собирам медот од стршлени што капеше од твоите брадавици, како срцево
што беше навикнато да јаде женски прсти стануваше вегетаријанец во твое
присуство. Ти си Сурата на Поетите, суштината на жените од Блискиот Исток и
Северна Африка. За твој атер одново ги пишувам правилата на арапската
граматика за да се сложат со мерките на твоите слабини и ја убивам мртвата
метафора уште еднаш.

Погледнувам во огледалото и го здогледувам твоето лице
Песната ми се лизга од рака
Го слушам мирисот на жена што ми ги јаде прстите
Средоземното Море се дави во имиграцискиот оддел
Водата ожеднува
Ги отстранувам твоите црти на моето лице за да се препознаам себеси
А мојот бележник го губи сеќавањето

Службеникот во имиграцискиот оддел прашува:

Од каде сте?

Јас одговарам:

Не знам зашто уште не сум оженет

И тој ми го одбива барањето за азил

И Обединетите Нации ја одбиваат бојата на мојата кожа

И меѓународната заедница одбива да погледне директно мојата рана

Во тој миг кога саатите се стемнуваат како во сликите на Рембрант

А чувството оладува како труповите на моите пријатели

Ти се појавуваш од зад сцените

Од нигде никаде

Без воведи

Или објаснувања

Или логично толкување

И ми одобруваш азил од сентиментални причини

Како да го знаеш патот за Дамаск ако никогаш не си го изодел?

Како да ја убиеш географијата кога далечината помеѓу нас е од метал

Кој се шири на жештината

И се смалува кога го убивам куферот.

Светот паѓа од седми кат

А врапчињата се самоубиваат за да не ги надмине времето

Времето што како досаден гостин седи меѓу нас

И те гледа тебе

Јас, ти и времето сме четворица

Маж и жена никогаш не се сретнале доколку времето не било четвртиот во собата.

Во тие денови знаевме дека ќе нè убие сите, но не знаевме дека светот немо ќе се држи настрана.

Во тие денови бев залепен за тебе како поштенска марка и ти се плашеше оти срцето ми беше усвитено, а луѓето беа збунети дали сум јас или ти зашто моите карактеристики се мешаа со твојот начин на одење, а ние бевме збунети од луѓето, зашто градот стана неподобен за смрт откако се претворил во огромно стовариште за моите стереотипни метафори за тебе.

Во тие денови, кога ти шепотев дека ти си Сурата на Жените и најплодната жена на Северниот повратник, тероризмот удираше во срцето на Европа, а моето срце што можеше да издржи пет варварски војни пелтечи кога ќе ти го

изговара името и моите пријатели Европејци тивко се оттргнуваат од мене и се сеќавам како Европејците се оттргнаа од нивните пријатели Евреи пред седумдесет години и се сеќавам на црното млеко.
И се трудам да не се сеќавам на Пол Селан.

Во деновите кога те љубев нежно, тероризмот удираше најжестоко, а моето срце што умееше да гледа во свежа рана директно без да се сепне се измазни како змија, а кулите Близначки се уриваа безброј пати во фантазиите на моите пријатели Европејци и Француската револуција беше само победа во учебниците по историја и пораз во учебниците по географија и се сеќавам на црното млеко.

Во тие денови
Кога те љубев нежно
Големите миграции жестоко ја преминуваа Европа
И Пол Селан се појави од реката Сена
И со водената рака ме потапка по рамото
И со растреперен глас ми дошепна на уво
Немој да го пиеш црното млеко
Немој да го пиеш...црното...млеко
Немој да го пиеш
Немој
И исчезна меѓу толпите Сиријци кои маршираа кон север.

Во тие денови сè уште се трудам да не се сеќавам на Пол Селан и Црното Море беше живо, а преносите во живо беа мртви.

Ghayath Almadhoun

Translated from English by: Nikola Gjelincheski (Никола Ѓелинчески)